

Myrsky nousee

Hilkka, Anansi, Tähtäpää, Jaakko ja hänen puhuva taikakanansa Alma istuivat Tarinapuun vehreiden oksien alla keskellä Tarinalaa.

Iltapäivän aurinko porotti taivaan täydeltä, ja ilma tuntui raskaalta ja painostavalta. Meren ylle oli alkanut kerääntyä myrskypilviä – sää ei pysyisi kauniina enää kovin pitkään.

”Mitähän Hannu ja Kerttu mahtavat puuhata?” Hilkka pohdiskeli.

”He olivat kuulemma menossa telttaretkelle isänsä kanssa”, Tähkäpää sanoi.

”**Mitäääh?**” Alma kaakatti ja pyöräytti silmiään. Vaikka se olikin puhuvana, se ei osannut sanoa muuta kuin ”Mitä” – mutta jotenkin sen ystävät tiesivät aina, mitä se tarkoitti.

Jaakko kurtisti kulmiaan. ”Minä en oikein ymmärrä koko juttua”, hän sanoi. ”He lähtevät vähän väliä retkelle metsään isänsä kanssa, ja sitten heitä ei näy moneen viikkoon! Mutta satuin näkemään heidän isänsä kaupungilla tänä aamuna, ja hänellä oli *taas* uusi vaimo – ja tämä vaimo on vielä kamalampi kuin edellinen. Hän oli juuri ostamassa vaimolleen timanttipäällysteistä vessapaperitelinettä ja näytti tosi onnettomalta.”

Heidän keskuuteensa laskeutui

hiljaisuus. Elämä Tarinalassa oli aina hitusen epätavallista, mutta mitä muutakaan voisi odottaa paikassa, jossa tarinoita kasvoi kirjaimellisesti puussa?

Tarinalan kaupunki oli saanut nimensä Tarinapuusta. Se kantoi oksillaan kaikkia niitä tarinoita, joita sen läheisyydessä oli kerrottu. Näiden tarinoiden ”lukemiseksi” riitti, kun sively oksaa tai lehteä sormellaan, ja tarina heräsi henkiin pään sisällä. Jokaisella ystävyksistä oli vähintään yksi tai kaksi omaa tarinaa kasvamassa Tarinapuussa – jopa Anansilla, vaikka hän ei ollut ehtinyt asua kaupungissa vielä pitkään.

”Mitä enollesi Rufarolle kuuluu?”
Tähkää kysyi Anansilta. ”Onko
tapahtunut mitään uutta?”

”No, hän näyttää edelleen peikolta”,
Anansi vastasi. ”Niinpä hän asuu edel-
leen siinä löyhkäävässä luolassa metsän
keskellä, kaukana kaikista ystävistään
ja sukulaisistaan, ja syö hengenpiti-
mukseen ruoantähteitä ja juo vettä siitä
haisevasta lammesta.”

”Hmm”, Tähkäpää sanoi.

”Eli hänelle ei taida kuulua kovin hyvää.”

”Eipä oikeastaan”, Anansi huokaisi.

Reilu vuosi sitten melkein kaikki Anan-
sin lähisukulaiset oli kirottu näyttämään,
kuulostamaan ja haisemaan peikoilta.
Ainoastaan Anansi ja hänen isänsä näyt-
tivät yhä ihmisiltä. Kukaan ei tiennyt,
miten tai miksi niin oli tapahtunut. Mikä

vielä huolestuttavampaa, kenelläkään ei ollut pienintäkään aavistusta siitä, miten heidät pystyisi muuttamaan takaisin ennalleen. *Vielä* huolestuttavampaa oli, että Tarinalan asukkaat ja peikot olivat olleet verivihollisia niin kauan kuin muistaa saattoi. Ilman parannuskeinoa Anansin perhe ei pystyisi ikinä tulemaan kotiin.

”Entä äitisi?” Jaakko kysyi. ”Onko hän yhä matkalla tänne?”

Anansi piristyi. ”Joo, hänen pitäisi saapua minä päivänä tahansa! Isä järjesti hänelle lipun Kaukomailta tulevaan laivaan.” Hän oli hetken hiljaa. ”Tai no, lipun ja lipun... Äiti on joka tapauksessa laivassa.”

”Älä ole huolissasi, Anansi”, Hilikka rauhoitteli ja taputti hänen käsivarttaan. ”Olen ihan varma, että Rufaro keksii kyllä parannuskeinon.”

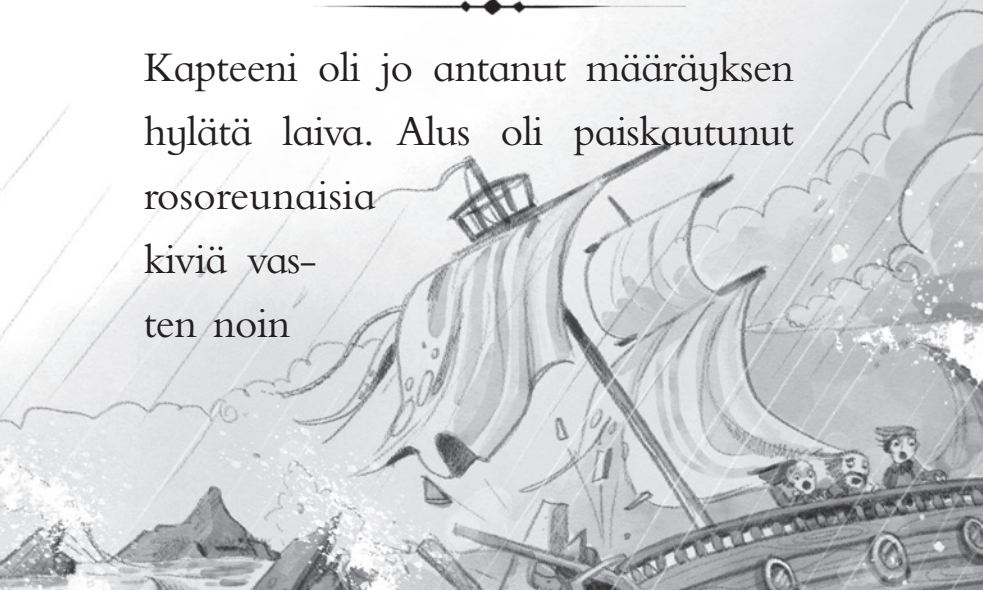
”Niinpä kai”, Anansi vastasi, mutta ei kuulostanut toiveikkaalta.

Taivaalta tipahti suuri sadepisara, joka nostatti ilmaan tuprauksen tomua, ja Jaakko vilkaisi ylöspäin.

”Näyttää siltä, että kohta alkaa – ”

Ukkosen jyrähdys keskeytti hänet, ja samassa heidän ympärilleen ropisi jo valtavia pisaroita. Kaikki pomppasivat pystyyn ja juoksivat kiireen vilkkaa suojaan.

Kapteeni oli jo antanut määräyksen hylätä laiva. Alus oli paiskautunut roso-reunaisia kiviä vasten noin

puolentoista kilometrin päässä Tarinalasta ja oli alkanut täyttyä vedellä. Viimeistä pelastusvenettä oltiin juuri laskemassa vesille, kun lastiruumassa olevasta suuresta laatikosta kuului matalaa mörinää.

”Huhuu? Onko siellä ketään? En haluaisi pelästyttää, mutta jalkani ovat alkaneet kastua, ja mietin vain, mahtaa-ko kaikki olla kunnossa. Ei kai laiva vain ole uppoamassa?”

Vastauksena oli syvä hiljaisuus. Tässä vaiheessa vesi oli noussut peittämään jo puolet laatikosta, jonka kyljessä luki:

”*Iik!*” laatikosta kuului kimeä kiljaisu vedenpinnan noustessa aina vain korkeammalle.

Oli vaikea kuvitella niin matalaa ja mörisevää ääntä kiljaisemassa, mutta jotenkin se vain näytti olevan mahdollista.

”Minä aion tulla nyt esiin”, ääni jatkoi. ”Mutta haluan sanoa ensin pienen varoituksen sanan... Näytän ihan *pikkuriikkisen* peikolta. Mutta minä en ole *oikeasti* peikko! Joten ei keihäitä ja miekkoja. Onko sovittu?”

Taaskaan ei kuulunut vastausta.

Ääni laatikossa mutisi: ”No niin, nyt minä tulen täältä...” Puulaatikko räsähti säpäleiksi ja paljasti sisältään erittäin suuren, erittäin peikkomaisen näköisen *peikon*.

Peikko katsahti ympärilleen ja tajusi, että laiva oli kuin olikin uppoamassa. Se penkoi taskujaan, kunnes löysi etsimänsä – kirkkaankeltaisen pullon – ja sitten se kapusi portaat ylös kohti kantta, loikkasi mastoon ja kiipesi niin nopeasti kuin pystyi, kunnes pääsi märssykoriin. Se sulki silmänsä keskittyneesti, kuiskasi loitsun keltaiseen pulloon, sulki sen sitten korkilla ja sinkosi pullon kauas korkeina vyöryville aalloille.

Vain hetki sen jälkeen peikko putosi myllertävään veteen roiskien ympärilleen valkoisia pärskeitä, jotka myrskyn pimeys nielaisi oitis kitaansa.